

**Talepunkter til åbent samråd i Folketingets
Socialudvalg den 22. september 2005**

Indkaldte er alene beskæftigelsesministeren

Emne:

“I et kommende samråd bedes ministeren redegøre for, om de synspunkter som kommer til udtryk i Venstres arbejdsmarkedsordfører Jens Vibjergs udtalelser til Ritzau d.

1.9.05 kl. 10:21 deles af regeringen, herunder redegøre for

- om regeringen deler det synspunkt, at sagsbehandlerne i kommunerne fastholder kontanthjælpsmodtagerne i arbejdsløshed, for at bevare deres egne jobs?

- om regeringen erkender at konsekvensen af dens politik er stigende ulighed, sådan som Vibjerg giver udtryk for
- om regeringen deler konklusionerne i SFI-rapporten om at der ikke er kommet væsentligt flere i arbejde fra kontanthjælpsgruppen som følge af det sænkede kontanthjælpsloft?”

Talepunkter:*1. Bevare egne job*

Jeg er overbevist om, at de ansatte i kommunerne ikke har behov for at sikre deres arbejde ved at holde kontanthjælpsmodtagerne væk fra arbejdsmarkedet.

Mine egne erfaringer fra den kommunale verden har givet mig stor respekt for det arbejde, de udfører. Langt de fleste udfører et godt stykke arbejde helt i overensstemmelse med reglerne og regeringens overordnede politik.

Men ordførerens udtalelser skal ses i lyset af SFIs undersøgelse om loftets virkning. Her fremgår det direkte, at kontanthjælpsmodtagerne ikke er blevet informeret godt nok omkring loftet og reduktionen i den økonomiske hjælp. Lige inden loftet fik virkning, var det kun en tredjedel af de interviewede kontanthjælpsmodtagere, som kunne forventes at blive berørt af loftet, der havde fået information om, at den økonomiske hjælp ville blive reduceret.

Så også *jeg* er meget skuffet over, at kommunerne ikke har gjort mere for at informere de berørte om, at det kan betale sig at arbejde. Også selv om reglerne er komplicerede, og det ikke er nogen let opgave.

Et ægtepar med børn, der bliver ramt af loftet, skal ofte kun arbejde omkring fem timer om ugen hver for at få en gevinst på 1.000 kr. om måneden efter skat.

Samtidig har kommunerne et klart økonomisk incitament til at få flere kontanthjælpsmodtagere i job. Kommunerne sparer over 1 mio. kr. om året alene i kontanthjælp hver gang de får 10 kontanthjælpsmodtagere i arbejde. Derudover sparer kommunerne på særlig støtte og boligstøtte.

En netop offentliggjort rapport fra SFI om kontaktføreløbet for arbejdsmarkedsparede ledige bekræfter også, at kommunerne er for lidt fokuserede på at få de ledige i arbejde. Det regner man i for høj grad med, at de ledige selv har som mål.

Jeg er helt uforstående overfor, at der ikke er mere fokus på job, når sagsbehandlerne i kommuner og AF holder kontaktsamtaler med ledige. Det er nu engang kommunernes og AF's fornemmeste opgave at hjælpe ledige i job.

2. Om regeringen erkender stigende ulighed

Den seneste debat om ulighed ser ud til at bygge på forkerte informationer. Der er ikke 9,2 procent af den danske befolkning, der har en indkomst, der er lavere end 50 procent

af den såkaldte medianindkomst, men 4,3 procent – og heraf mange studerende og selvstændige. Det har Finansministeriet bekræftet og det har været omtalt i Jyllands-Posten den 13. september 2005.

Med andre ord er Danmark fortsat kendetegnet ved at have en meget lige indkomstfordeling.

Men det, vi kan konstatere, er, at i den periode - fra 1993 til 2001 - hvor vi havde en socialdemokratisk ledet regering med støtte fra Enhedslisten og SF, da blev der større økonomisk ulighed i Danmark. I 1980'erne, da vi havde en borgerlig-liberal regering, blev uligheden mindre; det viser tallene. Det er jo tankevækkende, når man tænker på, hvem der i dag hævder, at den økonomiske ulighed i det danske samfund er blevet større på det seneste. Tallene fremgår af den rapport om lavindkomstgruppen, som regeringen udgav i juni 2004.

Det, der bidrager til ulighed i et samfund, er, når mennesker er arbejdsløse, og derfor er det en helt central bestræbelse for regeringen at skaffe mennesker i job. Den allerbedste måde at forebygge ulighed på, er at skaffe mennesker i arbejde.

Et element i at skaffe flere i arbejde, er at sikre størrelsen af kontanthjælpen ikke afholder nogle fra at tage et arbejde,

fordi de sætter penge til ved at skifte fx kontanthjælpen ud med en lønindkomst.

På det punkt har vi allerede taget vigtige skridt, og det er i det lys, man skal se starthjælpen, loftet over kontanthjælpen, lavere indkomstskat og strammere rådighedsregler. Vi skal sikre, at det altid kan betale sig at arbejde eller tage en uddannelse.

3. Om regeringen deler SFI-rapportens konklusioner, at der ikke er kommet flere i arbejde som følge af loftet

Det er rigtigt, at loftet i første omgang ikke har haft nogen synlig effekt på beskæftigelsen. Men al erfaring siger, at økonomiske incitament virker.

Vi så for nylig tal, der viste, at 130.000 mennesker tjener under en halvtredser om dagen ved at gå på arbejde. Så sku' pokker stå i, at vi fjerner loftet, så det kommer til at gælde endnu flere.

Det var jo også indtil for ganske kort tid siden Socialdemokratiets opfattelse – og den deles måske fortsat af de medlemmer af den socialdemokratiske folketingsgruppe, der sidder i Arbejdsmarkedsudvalget, og som var med til at indgå forliget om ”Flere i arbejde”. Det er lidt trist at indgå

forlig med et partis arbejdsmarkedsordførere for efterfølgende at se, at socialordførerne løber fra samme forlig.

Og man løber vel egentlig også fra den politik, man førte, da man var i regering. Jeg vil i den anledning gerne have lov at citere fra Berlingske Tidende den 10. september 2005. Her skriver den tidligere socialdemokratiske regerings ansvarlige for kontanthjælpsområdet, Karen Jespersen, at bliver loftet fjernet, kan det i virkeligheden gøre mere skade end gavn for de svages muligheder for at komme i arbejde.

Hun skriver videre, at: ”Passiv hjælp er desværre igen blevet en mærkesag. Det kan godt være, at fortalere for denne tankegang regner med, at det vil styrke dem i vælgernes bevidsthed. Men de svage grupper på arbejdsmarkedet ville være bedre hjulpet med at bruge de mange penge på en mere målrettet indsats for at komme i arbejde. Intet skaber så store uligheder som arbejdsløshed.”

Jeg kunne ikke være mere enig.

Og her er det netop, at aftalen om ”en ny chance til alle”, som regeringen indgik med S og DF før sommerferien, kommer ind i billedet. Hovedpunkterne er:

- Pligt til uddannelse for unge starthjælps- og kontanthjælpsmodtagere.
- Alle der modtager starthjælp eller kontanthjælp skal have deres sag gennemgået, hvis de ikke det seneste år har modtaget et aktivt tilbud.
- Ret og pligt til gentagen aktivering for modtagere af kontanthjælp og starthjælp, der er over 30 år og har andre problemer end ledighed.
- Indførelse af et krav om 300 timers arbejde inden for de seneste to år for en ægtefælle i et ægtepar, hvor begge er på kontanthjælp.
- Styrket opfølgning over for kontanthjælpsmodtagere, der melder sig syge.
- Særlige retningslinier for beskæftigelsesindsatsen for personer, som har integrationsproblemer.

Her er tale om tiltag, der har fokus på, at de, der ikke kan forsørge sig selv, vendes mod de muligheder, som findes på arbejdsmarkedet – og som også Socialdemokratiet har støttet.